

OPĚT VE ŠKOLE

David se rozhodl, že pro dnešek bylo zážitků až nad hlavu. Omluvil se Salvátorovi, že je unavený, a šel hledat kocoura. Našel Koniáše úplně přecpaného, jak se hřeje v klášterní kuchyni za pecí. Vyškrábal se za ním, stočil se také do klubíčka a pevně zavřel oči. Před usnutím si přál, aby ho ráno, až se probudí, čekala škola a on se vrátil do normálních kolejí.

Ze spánku ho vytrhlo hlasité pokřikování. Opatrně se rozhlédl. Ležel v posteli, ale ne doma ani v klášteře. Denní světlo pronikalo dovnitř malými okny a kolem to vypadalo jako v nějakém internátu. Z postelí vyskakovali mladíci a navzájem se popoháněli.

LATINA VE STŘEDOVĚKU

JAZYK ROZSÁHLÉ ŘÍMSKÉ ŘIŠE SE PO JEJÍM ZÁNÍKU V 5. STOLETÍ ZAČAL V BÝVALÝCH ŘÍMSKÝCH PROVINCIÍCH MĚNIT A MÍSIT, TAKŽE STŘEDOVĚČÍ LIDÉ MLUVILI MNOHA ROZDÍLNÝMI JAZYKY. KOLEM ROKU TISÍC SE PROTO STÁVÁ POPULÁRNÍM PŘÍBĚH O BABYLONSKÉ VĚŽI, PŘI JEJÍŽ STAVBĚ BŮH PRÝ PYŠNÉ STAVITELE POTRESTAL ZMATENÍM JAZYKŮ, TAKŽE SE SPOLU NEDOMLUVILI. LATINA PŘESTO PO CELÝ STŘEDOVĚK ZŮSTALA JEDNOTNÝM JAZYKEM VZDĚLANCŮ A DUCHOVNÍCH. JENŽE V IZOLOVANÝCH SKRIPTORIÍCH SI PÍSAŘI PÍSMO VŠELIJAK UZPŮSOBOVALI A ZÁPISY PAK BYLY ČASTO ŠPATNĚ ČITELNÉ. PROTO SE OD KONCE 8. STOLETÍ VE FRANCOUZSKÝCH KLÁŠTERECH ZAČALA POUŽÍVAT KAROLINSKÁ MINUSKULE, JEDNODUCHÉ A PRAKTICKÉ PÍSMO POUŽÍVAJÍCÍ I MALÁ PÍSMENA POJMENOVANÉ PO KARLU VELIKÉM.

„Filipe, neválej se a vstávej,“ tahal pihovatý student kamaráda z postele. „Profesor není na opozdilce zvědavý.“

„Posledně říkal, že voda ze Seiny by měla vzbudit i toho nejtvrďšího spáče,“ cákal na ostatní vodu ze džbánu chlapec s nápadně černými vlasy.

Seina? Horečně přemýšlel David. Je snad v Paříži?

Všichni se chvatně oblékali a obouvali, aby nezmeškali začátek přednášky.

„A co ten nový?“ ukázal pihovatý při odchodu na Davidovu postel.

„Je nový, tak si musí poradit!“ opáčil ten černovlasý a všichni se jako na povel vyhrnuli z místnosti ven.

Knihovničtí bozi tedy jeho přání vyslyšeli. Bohužel jen napůl. Navíc se Davidovi z vyhřáté postele nechtělo. Ještě chvíli se k nelibosti kocoura, který se mu uvelebil v nohách, slastně protaňoval, a teprve potom vstal.

„Koniáši,“ řekl odhodlaně. „Poskočili jsme opět v čase. Když zvládneme úkol, který na nás v pařížské knihovně čeká, možná se už zítra probudíme ve své posteli.“

Vyšli ven a ruch města je ohromil. V úzkých ulicích měli trhovci rozložené zboží, mezi nimi se proplétali chodci i jezdci na koních, všude se mísila spousta vůní – libých od prodávaného jídla i zcela nevábných, protože na zemi byly hromádky koňského trusu. David se několikrát na knihovnu zeptal, ale

každý ho odbyl, že vůbec netuší, kde knihovnu hledat. Usadil se tedy na kašnu na dohled od notredamské katedrály a s kocourem v klíně se rozhlížel.

„KraleVICI! KraleVICI Karle, kam zase jdete?“ ozvalo se kousek od kašny. Starší muž, zřejmě sluha, se marně snažil udržet krok se svým pánem.

Byl to chlapec přibližně stejného věku jako David, ale tvářil se, jako by mu bylo nejmíň třicet.

„Do knihovny,“ odpověděl kraleVIC úsečně.

„Ale dnes byste měl mít lekci šermu,“ zaúpěl sluha.

„Možná, ale já si chci dnes číst,“ nehodlal Karel o svém plánu diskutovat.

David na nic nečekal, vyskočil na nohy a vydal se za kraleVICem.